

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 2940 van 23 oktober 2007
in de zaak 12.272/IVde kamer

In zake:

[REDACTED]
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] van Afghaanse nationaliteit, op 30 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. VANNEUVILLE en van attaché K. GOOSSENS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
 - 1.1 Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 4 augustus 2004, verklaarde er zich op dezelfde dag vluchteling.
 - 1.2 De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 12 juli 2007, verstuurd op 13 juli 2007.
 - 1.3 De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag kunnen als volgt worden samengevat: verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Chaparhar. In 1999 werd hij commandant van Hezb-i Islami en kreeg het bevel over 25 manschappen. Op een dag kreeg hij opdracht een aantal wapens te begraven. Toen deze in 2004 moesten worden opgegraven, bleken ze verdwenen te zijn. Verzoeker werd gearresteerd en kon vrijkomen mits betaling van smeergeld. Hij besloot vervolgens het land te verlaten.

- 1.4 De bestreden beslissing hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas en baseert zich daarvoor op volgende grond:
- verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij commandant was bij Hezb-i Islami.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1 In het verzoekschrift wenst verzoeker voorafgaandelijk op te merken dat het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal quasi onleesbaar is en betreurt de wijze waarop alles niet gedetailleerd opgeschreven werd. In het bijzonder verwijst verzoeker naar het gehoorverslag van 2 februari 2007 waar de verwijzing van de raadsman van verzoeker naar twee beslissingen uitgesproken door de Vaste Beroepscommissie op het einde van het gehoor slechts zeer summier door de interviewer in het gehoorverslag werden opgenomen.
- 2.2 Verweerder merkt dienaangaande terecht op dat de in de bestreden beslissing vastgestelde motieven nauwkeurig worden vermeld met telkens de verwijzing naar de exacte vindplaats in de verschillende gehoorverslagen. De motieven zijn dus in de bestreden beslissing zelf terug te vinden en kunnen bovendien – zij het met enige moeite – op de aangegeven plaatsen in de gehoorverslagen worden gelezen. Verzoeker was derhalve in de mogelijkheid om er op in te gaan. Volledigheidshalve benadrukt verweerder dat deze eventueel moeilijk leesbare nota's alleszins geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker de waarde van het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal enigszins in twijfel schijnt te trekken, merkt de Raad op dat de afgevaardigd-ambtenaar er geen persoonlijk belang bij heeft dat de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot het bewijs van het tegendeel bestaat er een vermoeden dat er in het gehoorverslag opgenomen werd wat de kandidaat-asielzoeker werkelijk heeft verklaard (R.v.St., nr. 108.470 van 26 juni 2002). Verzoeker toont tenslotte niet aan hoe het gebrek aan vermelding in het administratief dossier van de datum van de door de raadsman van verzoeker aangehaalde beslissingen uitgesproken door de Vaste Beroepscommissie op het einde van het gehoor de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing aantast.

- 2.3 Erkenning als vluchteling: verzoeker is van mening dat hij, mede gelet op de voorgebrachte documenten, wel degelijk als vluchteling dient beschouwd te worden zoals omschreven door het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen d.d. 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker volhardt in zijn asielrelaas en vluchtmotieven en werpt op dat hij wel degelijk commandant is geweest bij Hezb-i Islami.

- 2.4 De Raad stelt vast dat verzoeker volkomen nalaat de motieven van de bestreden beslissing concreet te weerleggen. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift louter tot het volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen tijdens de verscheidene gehoren, maar onderneemt verder geen enkele poging om de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden, ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden afdoende te verklaren of te weerleggen.

De bestreden beslissing motiveert uitvoerig waarom de verklaringen met betrekking tot de politieke activiteiten van verzoeker uiterst vaag en ongeloofwaardig bleken waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde activiteiten als

commandant van Hezb-i Islami en de problemen die verzoeker hierdoor zou hebben gekend. Zo stelde de bestreden beslissing vast dat het merkwaardig is dat verzoeker zeer laat (in 1378) bij Hezb-i Islami is gegaan en hoewel het Commissariaat-generaal hem vier keer de vraag stelde (CGVS, TG, p. 4), kon hij niet verduidelijken hoe hij (vanuit het niets) commandant werd. Hij gaf aan dat hij commandant werd omdat hij erg moedig is en over geld beschikt (CGVS, TG, p. 5), wat niet overtuigt. Ook verklaarde hij dat hij op een keer info ging verzamelen nabij een gevaarlijke plaats maar hij kon niet zeggen over welke concrete info het ging (CGVS, TG, p. 5). Hij argumenteerde dat deze missie mislukte en dat hij geen info kon verkrijgen (CGVS, TG, p. 5), hetgeen evenmin overtuigt daar hij geen voorbeelden kon geven van missies die wel slaagden (CGVS, TG, p. 5). Zijn verklaring als zou men hem nooit een belangrijke missie hebben toegewezen (CGVS, TG, p. 5), is weinig ernstig en in tegenstrijd met eerdere verklaringen voor de Belgische asielinstanties. Zo verklaarde hij in dringend beroep dat hij info over de regering en over militaire basissen verzamelde en rapporteerde aan zijn overste (CGVS, DB, p. 8, 9). Wat zijn overste, commandant Qayoum, met die info zou aanvangen wist hij niet (CGVS, DB, p. 9). De bestreden beslissing stelde voorts vast dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker tijdens het gehoor ten gronde zijn activiteiten sterk relativeerde. Hij gaf zelfs aan dat hij vooral de toekomst en de val van de regering afwachtte. Hij voegde er zelfs aan toe dat zijn 25 manschappen niets deden en eveneens wachtten op wat komen zou (CGVS, TG, p. 6). Verder gaf hij aan dat hij slechts een keer verwickeld geraakte in een vuurgevecht. Terwijl hij dit incident in dringend beroep nog situeerde in 1382 (2003) (CGVS, DB, p. 8), meende hij tijdens het verhoor ten gronde dat het in 1380 (2001) was (CGVS, TG, p. 7, 9). Tenslotte stelde de bestreden beslissing vast dat verzoeker ook over de doelstellingen van zijn partij zeer weinig bleek te weten. Hij verklaarde dat Hezb-i Islami een islamitische staat en de 'jihad' wil maar meer "programmapunten" kende hij niet. Hij argumenteerde dat alleen God weet wat de partij wil (CGVS, DB, p. 10), wat niet ernstig is.

De in de bestreden beslissing opgesomde motieven raken de kern van verzoekers relaas, namelijk zijn functie als commandant bij Hezb-i Islami. Deze, door verzoeker niet weerlegde motieven maken dat aan zijn beweerde activiteiten als commandant van Hezb-i Islami en de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend geen enkel geloof kan worden gehecht. Het herhalen van de asielmotieven zonder de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, volstaat niet om de schending van artikel 1 A (2) Conventie van Genève aan te tonen (R.v.St., nr. 141.340 van 28 februari 2005) en artikel 48/3 Vreemdelingenwet (RvV, nr. 478 van 27 juni 2007; RvV, nr. 369 van 22 juni 2007).

- 2.5 Verzoeker is tenslotte van mening dat de verscheidene convocaties die zijn familie heeft ontvangen en zijn lidkaart van de Hezb-i Islami wel degelijk zijn asielrelaas ondersteunen en is van mening dat het Commissariaat-generaal wel degelijk rekening dient te houden met deze documenten bij de beoordeling van zijn asielrelaas. Verzoeker verwijst hiervoor naar de proceduregids van UNHCR, meer bepaald paragraaf 205 b) ii).
- 2.6 Uit de overweging in de bestreden beslissing dat de door verzoeker neergelegde documenten het asielrelaas enkel kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval was, blijkt wel degelijk dat de commissaris-generaal de voorgelegde stukken heeft onderzocht en in overweging heeft genomen maar tot het besluit kwam dat ze, gelet op de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden en tegenstrijdigheden, niet vermogen de beslissing te wijzigen. Deze omschrijving is niet louter een stijlformule maar getuigt er integendeel van dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening hield met alle dienstige stukken van het administratieve dossier (R.v.St., nrs. 121.134 en 121.135 van 1 juli 2003). Lidkaarten

en getuigschriften van een politieke beweging kunnen een bijkomend bewijs zijn van aangehaalde feiten maar dergelijke getuigschriften, die geen officieel karakter hebben, zijn op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen (VB/06-4331/W 12.453 van 22 maart 2007).

Met betrekking tot de verwijzing van verzoeker naar de proceduregids dient te worden opgemerkt dat deze geen bindend juridisch karakter heeft, maar enkel strekt tot aanbeveling (R.v.St., nr. 115.090 van 27 januari 2003).

Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier doch niet op aanvaardbare wijze werden weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het relaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is.

2.7 In acht genomen wat voorafgaat kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.1 Toekenning subsidiaire bescherming: verzoeker meent in ondergeschikte orde in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker stelt dat de provincie waar hij vandaan komt, Nangarhar, vermeld wordt op de lijst van de gevaarlijke provincies van het UNHCR en wijst er op dat deze lijst reeds door hem werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal. Verzoeker stelt dat uit deze informatie van het UNHCR en uit het antwoorddocument (Cedoca afgh2007-025w) dat bij het administratieve dossier werd gevoegd duidelijk blijkt dat de situatie op dit ogenblik voor bepaalde regio's, waaronder de regio waarvan verzoeker afkomstig is, zeer bedreigend is. Verzoeker heeft bovendien convocaties voorgebracht en uit het Ambtsbericht Afghanistan, Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken (januari 2007) blijkt dat mensenrechten geschonden worden door enkele uitvoeringsorganen van de regering, zoals de veiligheidsdienst, het leger, de politie en aan de regering verbonden lokale commandanten die ook banden hebben met de regionale krijgsheren. Verzoeker verwijst ten slotte naar het reisadvies voor Afghanistan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken die alle reizen naar Afghanistan sterk afraadt.

3.2 Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat er in de provincie Nangarhar een gewapend conflict aan de gang is maar voegt er aan toe dat het aantal burgerslachtoffers als gevolg van willekeurig geweld in de context van dit gewapend conflict laag is en dat de hierna volgende vaststellingen aantonen dat er voor burgers op dit ogenblik in de provincie Nangarhar geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van art. 48/4 §2c van de Vreemdelingenwet.

Zo concludeert de bestreden beslissing dat uitgaand van een berekening van de geschatte oppervlakte van 7.700 km² en het geschatte bevolkingsaantal van 1,3 miljoen inwoners van de provincie Nangarhar, er "slechts" 106 burgerslachtoffers voor de periode januari-mei 2007 vielen.

3.3 De Raad stelt vast dat bovenvermelde berekening gebeurde zonder rekening te houden met een aantal cruciale elementen. Zo werd met betrekking tot de oppervlakte van voornoemde provincie de totaliteit ervan inclusief de talloze onbewoonde gebieden als uitgangspunt genomen en heeft men zich als zodanig niet louter beperkt tot de bewoonde gebieden. Met betrekking tot de bevolking kan

worden vastgesteld dat in de voetnoot van het vermelde antwoorddocument (CEDOCA afgh2007-025w, voetnoot 47) uitdrukkelijk vermeld staat dat er geen rekening werd gehouden met de nomaden die toch ook burgers zijn. Wat betreft het aantal doden kan worden vastgesteld dat bovenvermeld antwoorddocument in voetnoot 46 stelt dat voor de provincie Nangarhar de ANSO berichten "bijzonder gedetailleerd" zijn. Echter - zonder de geloofwaardigheid van deze bron in twijfel te trekken - kan worden vastgesteld dat in het administratief dossier niet kan worden nagetrokken wie of wat ANSO vertegenwoordigt. De nota beperkt zich tot te stellen dat ANSO een NGO is die gesteund door ECHO, informatie over incidenten, belangrijke gebeurtenissen en opmerkelijke feiten verzamelt en op basis daarvan adviezen geeft. Verder vermeldt de nota nog dat de bronnen van ANSO overheidsbronnen, internationale troepenmacht, NGO's en VN-organisaties zijn. Er kan bijgevolg worden vastgesteld dat de bronnen waarop ANSO zich steunt te vaag en te algemeen zijn om volledige objectiviteit te kunnen waarborgen. De Raad stelt bovendien vast dat de voetnoot eraan toevoegt dat CEDOCA geenszins claimt dat de telling omtrent het aantal slachtoffers volledig is. Ook kan worden vastgesteld dat met betrekking tot de gehanteerde cijfers het antwoorddocument vermeldt dat in 2006 in totaal tussen de 3000 en 4000 doden vielen. Zo stelt voetnoot 3 uit het antwoorddocument dat de Uppsala Conflict Database spreekt van 3079 tot 4208 doden in 2006. Klaarblijkelijk wordt dus al rekening gehouden met een foutmarge van 30% daar waar algemeen geweten is dat in dergelijke situaties de foutmarge veel hoger kan liggen. Tenslotte blijkt uit publieke informatie dat de Afghaanse staat momenteel onbekwaam is om een volledige en effectieve controle over het grondgebied te waarborgen alsook dat NGO's uit veiligheidsoverwegingen hun personeel uit bepaalde gebieden terugtrekken. Deze vaststelling roept bijgevolg twijfels op met betrekking tot de exactheid van het door overheid en NGO's aangebrachte cijfermateriaal. Bijgevolg kunnen er ernstige vragen worden gesteld omtrent de methode die verwerende partij hanteert om het werkelijk aantal doden ten gevolge van het gewapend conflict te evalueren minstens omtrent de juistheid van de door haar gehanteerde cijfers over het aantal gerapporteerde slachtoffers.

- 3.4 De bestreden beslissing stelt tenslotte dat zij voor de beoordeling en inschatting van het reële risico voor een burger in geval van een internationaal of binnenlands conflict, UNHCR-rapporten heeft geconsulteerd waarbij zij opmerkt dat UNHCR weliswaar een lijst heeft opgemaakt van provincies en districten die gekenmerkt worden door diverse bedreigingen van het leven, de fysieke integriteit en de algemene stabiliteit (zie : Afghanistan Security Situation relating to Complementary Forms of Protection, Update on the Situation in Afghanistan and International Protection Considerations – June 2005, UNHCR, updated on 25 April 2007 waarvan kopie toegevoegd aan het administratief dossier) maar dat UNHCR slechts een globale appreciatie maakt en bijgevolg niet preciseert in welke provincies en districten welk type van geweld voorkomt noch in welke omstandigheden en hoeveel burgerslachtoffers er in de lijst voorkomende provincies zijn gevallen.
- 3.5 De Raad stelt vast dat uit lezing van het betrokken document blijkt dat UNHCR de lijst met "onveilige" districten heeft opgesteld aan de hand van zeer specifieke criteria en zich niet beperkt tot een globale appreciatie. Het document somt zes criteria op waaronder: hevige voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en coalitie- en regeringstroepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen militaire inlijving en dwangarbeid, aanvallen van opstandelingen met bomaanslagen en raketaanvallen, gevechten tussen rivaliserende facties en het systematisch heffen van illegale belastingen met bedreiging voor het leven, veiligheid en vrijheid (vrije vertaling). Voormeld document stelt verder dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden

in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn.

- 3.6 Het voormelde antwoorddocument van CEDOCA verwijst voorts naar het rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties uitgebracht op 15 maart 2007 om te kunnen besluiten dat de kern van het conflict nog steeds in het zuiden en het zuidoosten gelegen is, er in het noorden weliswaar criminaliteit en banditisme voorkomen maar men niet kan stellen dat de toestand daar noemenswaardig verslechterd is. Tenslotte stelt dit document ook nog dat wat betreft het zwaartepunt van het conflict en geografische spreiding van de aan de *insurgency* gerelateerde incidenten er in 2007 vooralsnog geen grote wijziging blijkt te zijn.
- 3.7 De Raad stelt vast dat het ondertussen nieuwe verschenen rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties van 21 september 2007 wijst op een aanzienlijke toename van het conflict in (de eerste helft van) 2007. Zo merkt het rapport op dat het aantal terroristische en andere aanslagen met 20 % is gestegen ten opzichte van 2006. Zo werden er gemiddeld 548 incidenten per maand gerapporteerd in 2007 ten opzichte van 425 in 2006. Daar waar 76% van de zelfmoordaanslagen gericht waren tegen Afghaanse en internationale troepen waren de slachtoffers in hoofdzaak burgerslachtoffers (143 burgerslachtoffers werden gedood in zelfmoordaanslagen tussen januari 2007 en augustus 2007). De Verenigde Naties hebben 78 districten in Afghanistan als extreem riskant ingeschat; deze zijn daartoe ontoegankelijk voor de VN.
- 3.8 Overeenkomstig artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict; uit de Memorie van Toelichting bij de wet blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land "aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu".

Diverse rapporten wijzen op het toenemend geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten. Het UNCHR heeft lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en per district. Verzoeker is afkomstig uit het district Chaparhar in de provincie Nangarhar; dit district komt voor op de lijst van locaties waar de veiligheidssituatie zorgwekkend is. Het UNHCR is de mening toegedaan dat een vestigingalternatief binnen Afghanistan moeilijk ligt, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu. Verzoeker loopt dan ook een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 in geval van een terugkeer naar Afghanistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 23 oktober 2007 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. MERTENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

K. MERTENS.

De voorzitter,

A. VAN ISACKER.